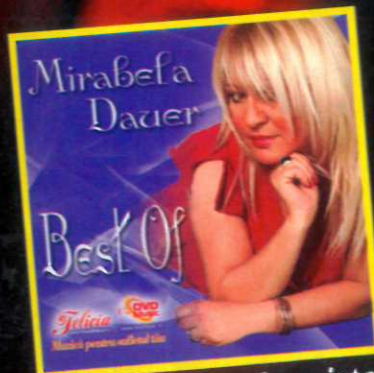

Felicia

O revistă pentru
sufletul tău!

An III / nr. 104 / 3-9 iulie 2008 / 68 pagini / 6 lei

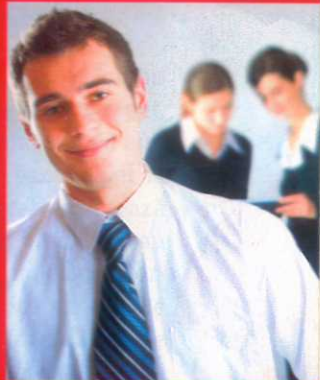
LIV TYLER,
intimidată de
„Incredibilul Hulk”

Acest număr al revistei
se distribuie împreună
cu CD-ul „Best Of”

Sfaturi pentru o
dietă echilibrată

Sunt sau nu
bărbații superiori
femeilor?

Destine:
Liza Panait

www.revistafelicia.ro

Să lucrezi în parteneriat cu **Divinitatea**

Nu poți să stai în fața lui Viorel Pop și să gândești rău, pentru că știe. Se uită la tine și-ți vede viața ca pe un film. Nu folosește cuvinte academice ca să impresioneze, chiar dacă are două facultăți...

GEORGETA ISTRATE

Menirea lui este aceea de a vindeca. De la distanță pare un om obișnuit, dar, dacă te apropii, simți că obrajii îți ard, că o energie necunoscută îți cuprinde instantaneu toate organele bolnave și nu știi ce ți se întâmplă. Îți simți curăția sufletului, comparabilă cu a unui copil, și te miri cum de răutățile lumii nu au declanșat în el sentimentul urii și al răzbunării. Iar dacă te ocupi cu lucruri necurate, se îndepărtează de tine sau îți spune franc: „Pleacă!”.

Din copilărie, Viorel Pop avea o atracție neobișnuită către divinitate. Participa la slujbe și știa toate cântecele religioase. Uneori, după slujbă, în febra jocului, mai spărgea cite un geam al bisericii. În școală, știa ce subiect o să-i pice la teză sau la examene, chiar și nota pe care o va primi. Nu a vrut să se facă medic pentru că, gândea la vremea aceea, ar fi stat ținut într-un birou. Voia mai multă acțiune și a ales să fie tehnician veterinar. Dar parcă destinul îl tot îndruma spre medicina umană, căci în armată a fost asistent medical: „De ce-am fugit, nu am scăpat. Acum sunt în ultimul an la psihologie... Tot ce fac mă conduce spre medicina umană. Nu pot să cred decât că asta mi-e menirea!”.

„Ridică-te și mergi!”

După căsătoria din 1983, și-a dorit un copil. Până să-l aibă, a trebuit să treacă de șapte ori prin suferința pierderii pentru că, după 2-3 luni, sarcina soției se întrerupea din evoluție. A încercat tot ce a fost posibil, medici, spitale, a cerut ajutorul preoților care s-au rugat pentru și împreună cu el... Când

ultima sarcină, o fetiță, s-a oprit din evoluție la șase luni, a simțit o durere nemărginită. Atunci i s-a declanșat o sete teribilă de a picta icoane, în special chipul Maicii Domnului, pe care o simțea aproape de sufletul său. Într-un vis, Fecioara l-a întrebat: „De ce mă pictezi numai pe mine?”.

Încercările vieții au venit una după alta. O hernie de disc l-a ținut timp de 9 luni într-un scaun cu roțile. Medicii de la spitalul 9 au dat verdictul: operație! Răspunsul lui Viorel a fost hotărât: NU! Se temea că, dacă se va supune acelei intervenții chirurgicale, va rămâne paralizat în acel scaun blestemat. Și-a dat singur verdictul: „Dumnezeu mă va vindeca!”. I se atrofiară mușchii, aproape că devenise o legumă. Își amintește că era în Bistrița, în casa socrilor,

singur în cameră. O vizită la ora trei dimineața avea să-i schimbe viața și să îndrepte cărma destinului către adevărata menire. Maica Domnului, însoțită de un sfânt, ca un înger alb de lumină, pe care nu l-a recunoscut din cauza faptului că i-a fost frică să-i privească fața, stăteau în zona ferestrei și îl priveau. Deși dormea pe o parte și era cu spatele la fereastră, putea să vadă cele două fături minunate. A încercat să închidă ochii, dar pleoapele nu-și mai aveau rostul. L-a cuprins disperarea că poate greșise și acum trebuia să dea socoteală, dar simțea și o nevoie imperioasă de a cere ajutor. Când glasul Maicii Domnului i-a spus: „Întoarce-te!”, nu a reacționat. Gândul îi spunea că „astea sunt înșelătorii”. La un moment dat, Maica Domnului s-a adresat însoțitorului: „hai

să-l ajutăm, căci a suferit destul!”. Fecioara s-a apropiat de patul lui, a pus degetul în zona inelelor afectate, timp în care bolnavul simțea o căldură crescândă până la senzația de arsură. Apoi sfânta a rostit cuvintele: „Ridică-te și mergi!”.

Bucuria vindecării și darul de a tămădui

I se întipăriseră în minte ochii blânzi și albaștri ai Maicii Domnului și căldura neobișnuită a vocii. Totul se întâmplase într-o fracțiune de secundă, timp în care Viorel spune că „în toată viața mea nu m-am rugat cu atâta intensitate cum am făcut-o în fracțiunea aceea de secundă”. Când s-a întors să se ridice, lumina nepământeană ce însoțise vizitatorii dispăruse și luase cu ea cele două fături divine. S-a ridicat, a mers, s-a aplecat, a făcut genoflexiuni, mersul piticului... totul era în regulă. Îi venea să strige de bucurie, dar în camera alăturată dormeau soția și băiatul lor, Gabi. Nu-i venea să creadă că, după nouă luni de suferință, minunea se produsese. Nu mai putea să adoarmă, acum se ruga să se facă mai repede dimineața. Cu toate acestea, Viorel era încă nelămurit, gândea că totul a fost un vis... Dimineața, când soția a intrat în camera lui, a rugat-o să se uite la locul bolnav. Coloana nu mai era deformată, cele șase inele se alinaseră, în schimb rămăsese o pată mare de un verde vinețiu, ca un hematom după o lovitură puternică... În clipa următoare membrii familiei amuțiseră. Lacrimile de bucurie nu mai puteau fi oprite când l-au văzut pe Viorel mergând, alergând, ca și cum toată acea perioadă fusese un coșmar din care tocmai se treziseră. Dar minunea vindecării nu venise singură. Probabil că prețul care trebuia plătit era ca, la rândul lui, Viorel Pop să-i vindece pe alții... Din acea zi, viața lui s-a schimbat radical. Putea să simtă, să diagnosticheze, să vindece. A început să călătorească în timp, până ce a ajuns la momentul răstignirii Mântuitorului. „De câte ori merg acolo, simt mirosul acela de oțet și de sânge. Senzația că am trăit în acele timpuri și că am participat chiar la răstignire este foarte puternică. De câte ori fac acel drum, mă opresc la o anumită depărtare. Simt o

tristețe și o apăsare care mă distrug pe dinăuntru. Apropo, ai văzut cât de trist este chipul Maicii Domnului în icoane, în timpul Postului Paștelui? Vrei explicații? Icoanele pot să vorbească!”

Bătrânică misterioasă din magazin

De când cu noua viață, surprizele apăreau în viața lui fără să-l întrebe: mișca tot felul de obiecte cu puterea minții, se trezea într-o lume paralelă, în mijlocul unui eveniment ce avea să se întâmple la mii de kilometri distanță. Le spunea prietenilor ce a văzut și, la câteva zile, apărea știrea în presă confirmând ceea ce văzuse: căderea lui Ceaușescu; turnurile gemene care aveau să se prăbușească; ravagiile unor cutremure pe glob... Într-o seară de toamnă târzie, cu frig și lapoviță, se afla în magazinul „Victoria” alături de un prieten, în ideea de a-și face fotografii la minut pentru niște acte. La ora aceea nu mai era lume în magazin, ci doar vânzătorii, care se pregăteau să-și facă socotelile. Când a intrat, a trecut pe lângă o bătrânică, s-a uitat lung la ea și a mers mai departe. În următoarea secundă a simțit o căldură neobișnuită în corp. S-a întors și a gândit: „Săraca, ce mult seamănă cu bunica mea!”. S-a mai întors o dată și, în locul bătrânei, a văzut chipul Maicii Domnului, după care bătrânică a apărut din nou. S-a întors, a scos din buzunar toți

bani pe care îi avea și i-a dat. În acel moment, făptura a dispărut. Nu-i venea să creadă și a ieșit... Străzile erau însă pustii, pe o rază de câteva sute de metri nicio făptură... Bineînțeles că nu mai avea bani pentru poze și, ca să nu se facă de răs în fața prietenului că nu mai are bani să le plătească, a făcut în așa fel încât filmul s-a voalat de cinci ori... A doua zi a câștigat de zece ori suma pe care i-o dăduse bătrânei misterioase.

„Nenea care ne vindecă”

Viorel spune că un destin mai frumos ca acesta nici nu putea să aibă. Dacă sufletul îți este dulce, el se poartă la fel, dacă sufletul îți este acrit și nu vrei să-ți schimbi atitudinea, se poartă ca atare. Copiii însă îl iubesc necondiționat și știu că el este „nenea care ne vindecă”. Așa și este. Diagnostiche grave, care necesitau intervenții costisitoare în străinătate, au fost rezolvate cu succes; autismul, paralizii, distrofiile musculare, miopii, tetrapareză spastice... în cabinetul lui am văzut bătrâni care au plecat cu bastonul la subsuoară sau, după ce au aruncat cărjele, au început să danseze. Și el... „Hai, tanti, mai încearcă... mai... mai... hai că merge, mai ai puțin și dansezi”. L-am lăsat pe Viorel Pop cu colecția lui de cărje și cu bucuria recunoștinței față de divinitatea care i-a dăruit puterea de a readuce bucuria pe fețele tuturor...